

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ WILLIAM HALLAT

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο καλοκαίρι ο Χένρυ κι' ο αδελφός του Τζών, δυο νεαροί "Άγγλοι, είχανε πάει να τ'ο περάσουνε στη Γερμανία και διέσχισαν πεζή τ'όν Μέλανα Δρυμό. Μιλούσαν κ' οι δυο τους καλούτσικα τ'α γερμανικά κι' αυτό που τους είχε τραβήξει ως εκεί ήσαν οι περίεργοι θρύλοι που είχαν ακούσει ή είχαν διαβάσει για τ'ο αινώβιο και μυστηριώδες εκείνο δάσος.

Είχανε σταματήσει στο Μπάουμ για να περάσουν εκεί τ'η νύχτα τους. Ο Τζών μάλιστα, από τ'ο πολύ περπάτημα, είχε βγάλει ένα μικρό άποστημα στο πόδι του και υπέφερε αρκετά. Αυτό τ'ο άτύχημα έρχόταν σε άσχημη στιγμή, γιατί

ή διακοπές τ'ων δυο αδελφών τελείωναν πειά και σε δυο μέρες τ'ο πολύ, έπρεπε να φύγουν για τ'ο Λονδίνο.

Ο Χένρυ ήταν με τ'ο δίκιο του δυσαρεστημένος που έβλεπε τ'όν αδελφό του σ' αυτή τ'ην κατάσταση, γιατί ένοιωθε ξεχωριστή επίθυμία να επισκεφθή τ'όν περίφημο καταρράχη του Σάτζ. Αυτοί οι καταρράχτες απείχαν μόνο είκοσι χιλιόμετρα από τ'ο Μπάουμ και, όπως είπε στ'όν αδελφό του, τ'ο να πάνε ως εκεί πεζή με τ'ην ήσυχία τους ήταν ένας απλός περίπατος που δέν θ'α τους κούραζε καθόλου.

Μά ο Τζών δέν συμφωνούσε. Είκοσι χιλιόμετρα τ'ης μεταβάσεως και είκοσι τ'ης επιστροφής έκαναν σαράντα χιλιόμετρα. "Όχι, δέν αισθανόταν τ'όν έαυτό του ίκανό για μιά τέτοια έκδρομή. Προτιμούσε να ξεκουραστή στο Μπάουμ δυο μέρες για να μπορέση να κάνη τ'ο ταξίδι τ'ης επιστροφής στην Άγγλία, χωρίς να υποφέρη.

Ο Χένρυ όμως δέν είχε καμιά διάθεση να περάση αυτές τ'ες δυο μέρες τεμπέλικα στο Μπάουμ. Γι' αυτό, έπειτ' από τ'ην άρνησι του αδελφού του, αποφάσισε να πάη μόνος του στ'ους καταρράχτες. Σκεφτόταν να ξαναγυρίση τ'ο ίδιο βράδυ ή, τ'ο πολύ, τ'ην άλλη μέρα τ'ο απόγευμα.

"Έτσι, ξεκίνησε σε λίγο με τ'ο σακκιδιό του στ'όν ώμο. Ο Τζών τ'όν παρακολούθησε με τ'α βλέμματα του ως ότου του τ'όν έκρυσαν τ'α δέντρα και κατόπιν ξαναγύρισε κουτσαίνοντας στο πανδοχείο, όπου περιποιήθηκε τ'ο σακατεμένο τ'ο πόδι.

Τ'ο βράδυ, ο Χένρυ δέν ξαναγύρισε και τ'ην άλλη μέρα, ξέσπασε πρωί-πρωί μιά δυνατή θύελλα που βάστηξε ως τ'ο μεσημέρι. Ο Τζών από τ'ο δωμάτιό του παρακολουθούσε τ'ην καταιγίδα ήσυχος και μακαρίζοντας τ'όν έαυτό του που δέν τ'ο είχε κουνήσει από τ'ο Μπάουμ. Είχε άνοιξει μάλιστα τ'ο άποστημά του και τ'ο πόδι του πήγαινα καλύτερα.

Σκεφτόταν ότι ή κακοκαιρία είχε έμποδίσει τ'όν αδελφό του να ξαναγυρίση και τ'όν περιμενε με τ'ο βράδιασμα. Μά τ'ο βράδυ ήρθε, χωρίς ο Χένρυ να φανή πουθενά.

Τ'ο πρωί τ'ης τρίτης ημέρας, ο Τζών σηκώθηκε νωρίς γιατί ήταν ή μέρα ή ώρισμένη για τ'ην αναχώρησί τους. Μά ο αδελφός του δέν είχε γυρίσει ακόμα κι' αυτό άρχισε να τ'όν άνησυχή. "Όταν έφτασε τ'ο μεσημέρι, τ'ρόμαξε για καλά. Σίγουρα —σκεφτόταν— κάποιο άτύχημα τ'ο είχε συμβή, γιατί δέν ήταν δυνατόν να ξεχάση ο Χένρυ πώς ή διακοπές τους είχαν τελειώσει.

Στ'ες τρεις ή ώρα τ'ο απόγευμα, ο Τζών αποφάσισε να δράση. "Ένοιωσε ξεφνικά πώς είχε τ'ο κουράγιο λιονταριού. "Αν πήγαινε π'ός αναζήτησιν του αδελφού του, βαδίζοντας κανονικά θ'α μπορούσε να ξαναγυρίση στο Μπάουμ τ'α μεσάνυχτα. Τ'ο ρολόι τ'ης μικρής εκκλησίας του χωριού σήμαινε μεσάνυχτα όταν άρχισε να προχωρή στο δάσος κάνοντας τέσσερα μίλλια τ'ην ώρα.

Βάδισε επί τρεις ώρες βρίσκοντας τ'ο δρόμο του χάρις στ'όν οδηγό του. "Αν και είχε βραδύνει κάπως τ'ο βήμα του, περιμενε τ'ώρα σε κάθε στιγμή ν' ακούση τ'όν θόρυβο τ'ων καταρρακτών. "Αντι αυτού, άκουσε ξεφνα μιά σιγανή και παραπονετική φωνή που έμοιαζε με κλάμμα.

Ο Τζών στάθηκε και κύτταξε γύρω του. Τ'ο μονοπάτι τ'ο έφραζαν πυκνά φυλώματα, έτσι που δέν μπόρεσε να δ'η τίποτε.

Τέντωσε τ' αυτιά του κι' άκουσε πάλι τ'όν ίδιο θόρυβο. "Ήταν ή φωνή μιάς γυναίκας. "Έπειτ' από μιά στιγμή διασταγμού, άφησε τ'ο μονοπάτι και άνοιξε δρόμο μέσ' από

τους θάμνους. "Έτσι βρέθηκε σ' ένα μικρό ξέφωτο, στη μέση του οποίου, σ' ένα δέντρο πεσμένο, καθόταν μιά νέα κόρη. Είχε σκυμμένο τ'ο κεφάλι τ'ης και κάθε τόσο στέναζε άπελπισμένα. Τ'ην έπλησίασε γρήγορα κι' ο θόρυβος τ'ων βημάτων του τ'ην έκανε ν' άνασηκώση τ'ο κεφάλι τ'ης.

Μά μόλις είδε τ'όν Τζών, έβγαλε μιά κραυγή άγωνίας και λίγο έλειψε να πέση κάτω. "Ήταν μιά κοπέλλα μόλις δεκαέξη χρονών, πολύ ώμορφη, με μακρυά χρυσά μαλλιά, με γαλάζια μάτια και με λακκουθάκια στα μάγουλα.

Ο Τζών κατάλαβε δύσκολα τ'α λόγια που τ'ο έιπε γρήγορα και φοβισμένα. Μάντεψε μάλλον ότι τ'ο έλεγε ότι καθώς είχε βγ'η να κόψη ξύλα για τ'η φωτιά, στραμπούληξε τ'ο πόδι τ'ης στ'όν αστράγαλο.

"Έπειτα τ'ο έξήγησε γιατί φοβήθηκε τόσο μόλις τ'όν είδε: πολύ σπάνια συναντούσε ανθρώπους μέσα στο δάσος και προπάντων ξένους. Εύτυχως που ο Τζών μιλούσε γερμανικά. Καθώς τ'ο τ'α έλεγε αυτά ή νέα έτρεμε ακόμα.

Ο Τζών τ'ην καθρούχασε έντελώς και τ'ην ρώτησε τ' ονομά τ'ης.

— Γερτρούδη, κύριε ταξιδιώτη, τ'ο άπάντησε.

— Και π'ου κάθεσαι;

"Η νέα έκανε μιά άόριστη χειρονομία κι' έδειξε τ'α δέντρα γύρω.

— Μπορείς να περπατήσης; τ'ην ξαναρώτησε ο Τζών.

"Εκείνη κούνησε μ' άμφιβολία τ'ο κεφάλι τ'ης.

Θέλοντας και μ'η, ο Τζών κατάλαβε πώς ήταν υποχρεωμένος να τ'ην μεταφέρη στο σπίτι τ'ης. Μά αυτό δέν τ'ο φαινόταν και πολύ δυσάρεστο. "Ήταν νέος και δυνατός. Τ'ην έπ'ηρε μέσα στα μπράτσα του και άκολούθησε τ'ο δρόμο που τ'ο έδειχνε.

Τέλος, ή Γερτρούδη τ'ο έιπε ότι ήταν σε θέσι να περπατήση, φτάνει να τ'ην κρατούσε από τ'ο μπράτσο. "Έτσι, προχώρησαν π'ο γρήγορα και τ'ο ξανθό κεφαλάκι που άκουμπούσε στ'όν ώμο τ'ο Τζών τ'όν έκανε σχεδόν να ξεχάση τ'ο σκοπό τ'ης έκδρομής του. "Η νεαρή Γερμανίδα φλυαρούσε πρόσχαρα... Εύρισκε περίεργο πώς ένας ξένος μιλούσε τόσο καλά τ'η γλώσσα τ'ης.

Ο Τζών χαμογελούσε και τ'ην έρώτησε πώς είχε μαντέψει ότι ήταν Άγγλος. "Εκείνη τ'ο άπάντησε άμέσως πώς όλοι οι πλουσιοί ταξιδιώτες ήσαν Άγγλοι. Καί, κάθε τόσο, τ'ο κύτταξε.

"Ήταν ή ώρα όχτώ κι' ο ήλιος βασίλευε, όταν ο Τζών διέκρινε ξεφνα, πίσω απ' τ'α δέντρα, έναν σκοτεινό όγκο. "Ήταν κάτι που έμοιαζε με σπίτι και με πύργο συγχρόνως. Μιά έλαφριά στήλη καπνού κυμάτιζε πάνω από τ'η στέγη τ'ου.

— Τίνος είν' αυτό τ'ο σπίτι; ρώτησε.

— Τ'ο δικό μας, τ'ο άπάντησε ή νέα.

— Και πώς λέγεται αυτό τ'ο μέρος;

"Η Γερτρούδη φάνηκε σαν να μ'η κατάλαβε στην άρχή. "Έπειτα όμως άπάντησε:

— Τ'ο λένε: «'Η καρδιά τ'ο Δρυμού».

"Όταν έφτασαν μπροστά στη πόρτα τ'ο μαντρότοιχου που περιέβαλλε τ'ο σπίτι, ο Τζών είδε μέσα στο περιβόλι μιά γρηά που έσκαβε τ'η γ'η. "Η Γερτρούδη τ'ην είδε κι' αυτή και έιπε:

— Είνε ή γιαγιά μου.

"Η γρηά ήταν τόσο άπορροφημένη από τ'ο σκάψιμο ώστε δέν άντελήφθη τους δυο νέους. Ο Τζών άναρωτιόταν τί μπορούσε να φυτέψη σ' έναν τόσο βαθύ λάκκο, όταν ή Γερτρούδη σκόνταψε ξεφνα σε μιά πέτρα. "Ακούγοντας τ'ο θόρυβο ή γρηά σήκωσε τ'ο κεφάλι τ'ης.

"Όσο ή νέα τ'όν είχε γοητεύσει, τόσο άντιπαθητική φάνηκε ή γιαγιά τ'ης στ'όν Τζών. "Ήταν μιά μέγαιρα φριχτή και καταρτυιδωμένη, μ' ένα άπαίσιο κι' έφιαλτικό πρόσωπο μάγισσας. "Ήταν δύσκολο να πιστέψη κανείς, συγκρίνοντάς τες, ότι ή δυο αυτές γυναίκες ήσαν γιαγιά και έγγονή.

"Η Γερτρούδη παρουσίασε με όλους τους τύπους τ'όν Τζών στη γιαγιά τ'ης κι' εκείνη τ'όν ευχαρίστησε θερμά γιατί βοήθησε τ'ην έγγονή τ'ης. "Έτρεμε με τ'ην ιδέα τί μπορούσε να συμβή στην Γερτρούδη αν δέν τ'η βοηθούσε.

— Ξέρετε, έπρόσθεσε, υπάρχουν λύκοι στο δάσος... λύκοι και άλλα πράγματα ακόμα...

Και ή γρηά σταυροκοπήθηκε εύλαβικά.

Ο Τζών άπάντησε ότι αυτό που έκανε θ'α τ'ο έκανε και κάθε άλλος στη θέσι τ'ου. "Έπειτα θυμήθηκε τ'ο σκοπό τ'ης

έκδρομης και ρώτησε μήπως είχε περάσει τις δυο τελευταίες μέρες από κεί ένας νέος που του έμοιαζε πολύ, τόσο στο πρόσωπο όσο και στο ντύσιμο.

Μά η δυο γυναίκες του απάντησαν αρνητικά.

Τότε ο Τζών τις παρακάλεσε να του δείξουν το δρόμο των καταρρακτών του Σάτζ, γιατί έπρεπε να πάει ως εκεί το ταχύτερο. Αυτή η ερώτησις φάνηκε να τις ταραξή. Το Σάτζ, του είπαν, ήταν μακριά, πολύ μακριά, κι αυτές δεν ήξεραν σε πόση απόστασι, ούτε σε ποιά διεύθυνσι ήταν. Δεν υπήρχαν άλλωστε μονοπάτια χαραγμένα σ' αυτό το μέρος του δάσους. "Όχι, ο κύριος ταξιδιώτης θα έκανε καλύτερα να περαση τη νύχτα του στο σπίτι τους, όπου θα ήταν καλύτερος."

Για να γίνει η πρόσκλησις τους ακόμα πιο θερμή, η Γερτρούδη ένωσε τα χέρια της κ' η γρηά, θέλοντας να του χαμογελάσει, του έδειξε τα κίτρινα και μυτερά δόντια της.

Ο Τζών έμενε άναποφάσιτος. Το δειλινό τελείωνε και το περιβόλι σκοτεινιάζε ολοένα και πιο πολύ. Κυττάζοντας το στόμα που είχε ανοίξει η γρηά, του ήρθε η ιδέα πως ήταν ένας τάφος. "Ωστόσο, απάντησε πως θα ήταν εύτυχης να δεχτή τη φιλοξενία τους."

Μπήκαν στο σπίτι από μια μικρή πόρτα, που οδηγούσε σε μια μεγάλη πλακόστρωτη κουζίνα, με πολύ λίγα έπιπλα. Έπάνω στη φωτιά πούσβυσε, σιγανοτραγουδούσε ένα καζάνι. Η Γερτρούδη που τώρα περπατούσε έντελως ελεύθερα, πρόσθεσε ένα πιάτο στο τραπέζι που ήταν κιάλας στρωμένο.

"Όταν έφαγαν, ενώ η Γερτρούδη έπλενε τα πιάτα, η γρηά έκλεισε το σπίτι. Σύρτωσε τα ψηλά παράθυρα κι' ασφάλισε την πόρτα με μια σιδερένια άμπάρα. Ο Τζών τη ρώτησε αν το σπίτι ήταν δικό της κι' εκείνη του απάντησε καταφατικά. «Η οικογένεια, του είπε, είχε πάθει συμφορές. Ο γιός της είχε σκοτωθῆ στον πόλεμο κι' απόμειναν τώρα η δυο τους, δυο φτωχές γυναίκες».

Ο Τζών έβγαλε το πορτοφόλι του και η ρώτησε στενοχωρημένος τί έπρεπε να τις πληρώσει που θα τον έστεγαζαν. Η γρηά όμως σκούπισε ένα δάκρυ και του απάντησε ότι η φιλοξενία δεν πληρώνεται στη Γερμανία.

Η Γερτρούδη άναψε τότε δυο κεριά, ένωσε το ένα στον νεαρό "Αγγλο και του είπε ότι θα τον οδηγούσε στην κάμαρή του. Εκείνος δέχτηκε πρόθυμα γιατί ένοιωθε τον έαυτό του πολύ κουρασμένο. Ακολούθησε λοιπόν τη νέα κόρη, ενώ η γρηά θάδιζε πίσω τους. Διάσχισαν έναν εύρύχωρο προθάλαμο κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν τη σκάλα, όταν εξαφνα έπεσε κάτι από την τσέπη της γρηάς.

Ο Τζών από ευγένεια, γύρισε για να το πάρει και να της το δώσει. Μά εκείνη δείχτηκε πιο γρήγορη απ' αυτόν. Γιατί έσκυψε στη στιγμή κι' άρπάζοντας αυτό που της είχε πέσει, τὸ έκρυψε γρήγορα.

Ο νέος ωστόσο είδε πάνω - κάτω αυτό που της φαινόταν τόσο πολύτιμο και θα μπορούσε να όρκιστῆ πως ήταν μια δέση χαρτονομισμάτων.

Οι ύγροι τοίχοι άντανაკλούσαν το φῶς των κεριῶν. Τα γυμνά παρκέτα έτριζαν καθώς περπατούσαν. Τέλος, η Γερτρούδη στάθηκε μπρος σε μια πόρτα, την άνοιξε και προσκάλεσε τον Τζών να μπη μέσα. Η γρηά τον ακολούθησε και, δείχνοντας ένα κρεβάτι με κολόνες και με θαρὺ θόλο από πάνω, του είπε ότι έλπιζε πως θα κοιμῶταν εκεί καλά. Του ζήτησε συγγνώμη για την έλλειψη έπιπλων, καταρωμένη τον πόλεμο, και άφου τον καληνύχτισε, θγήκε έξω μαζί με τη μητέρα της, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

"Όταν έμεινε μόνος ο Τζών, ύψωσε το κερί και κύτταξε γύρω στο δωμάτιο. Μέσ' στο μισοσκοτάδο, είδε πως θρισκόταν σε μια κάμαρη με σκοτεινόχρωμα ξύλινα τοιχώματα, της οποίας το τετραγωνο παράθυρο ήταν έρμητικά κλεισμένο. Στη μέση υπήρχε το κρεβάτι, τεράστιο, κι' αυτό ήταν το μοναδικό της έπιπλο. Στον τοίχο, άπέναντι στο κρεβάτι, κρεμῶταν ένα παλιό πορτραίτο. Ο Τζών πλησίασε για να το δῆ καλύτερα. Παρίστανε μια γυναίκα ήλικιωμένη, η οποία, μολονότι είχε τρομερά χαρακτηριστικά, έμοιαζε παράδοξα με τη νέα κόρη που τον είχε οδηγήσει ως εκεί.

Αυτό το πορτραίτο τον τραβούσε και τον φόβιζε συγχρόνως, με τα μάτια που έμοιαζαν με άναμμένα κάρβουνα. Δεν είχε ούτε όνομα ζωγράφου, ούτε χρονολογία, μά μονάχα, στο κάδρο κάτω, ήταν χαραγμένο ένα όνομα: Γερτρούδη!

Ο Τζών, στενοχωρημένος, γύρισε άλλοι τα μάτια του. Μά την αλήθεια, αυτό το πορτραίτο δεν ήταν καθόλου ευχάριστο στόλισμα για μια κρεββατοκάμαρη. Πρόσεξε τότε ότι το κερί του θα έσβυσε σε λίγο κι' έτοιμάστηκε να φωνάξει για να ζητήσει άλλο. Ήταν παιδαριῶδες, μά ένοιωθε πως θα φουῶταν μέσα στο σκοτάδι. Πῆγε λοιπόν στην πόρτα και γύρισε το πόμολο. Μά η πόρτα έμεινε κλειστή. Ήταν κλειδωμένη απ' έξω.

Μέσ' στο θυμό του θέλησε να την χτυπήσει με τη γροθιά του. Μά ήσυχασε, καθώς θυμήθηκε πως είχε να κάνει με δυο γυναίκες μόνες, στις οποίες στο κάτω-κάτω ήταν έντελως άγνωστος. Ναι, το μέτρο τους αυτό ήταν δικαιολογημένο.

Νευριασμένος τράβηξε για το κρεβάτι. Στά μισά όμως του δωματίου, στάθηκε τρομαγμένος και γύρισε το κεφάλι του. Τα μάτια του συναντήθηκαν με τα μάτια του πορτραίτου. Θεέ μου! Καταλάβαινε τώρα... Αυτή η γυναίκα είχε χαρακτηριστικά λύκου.

Εκείνη τη στιγμή, το πόδι του σκόνταψε σ' ένα μικρό αντικείμενο. Έσκυψε κ' είδε πως ήταν ένα κουμπι όμοιο μ' αυτά που είχε στο σακκάκι του. Κυττάχθηκε τότε για να δῆ αν του έλειπε κανένα κουμπι και λίγο έλειψε να θγάλη μια κραυγή: "Όλα τα κουμπιά του ἦσαν στη θέσι τους. Άρα

αυτό που είχε βρῆ προερχόταν απ' το σακκάκι του άδελφου του που ήταν έντελως όμοιο με το δικό του!

Εκείνη τη στιγμή, η φλόγα του κεριου τρεμούλιαξε κι' έσβυσε. Σκοτάδι άπλώθηκε γύρω. Συγχρόνως ο Τζών νόμισε πως άκουσε θήματα. Τρέμοντας πῆγε και μαζεύτηκε σε μια γωνιά.

"Εξαφνα τότε του φάνηκε ότι ο τοίχος γλυστρούσε πίσω του με την έπαφή του σώματός του. Είχεν άκουμπήσει, χωρίς να το άντιληφθῆ, ένα μυστικό ελατήριο. Ο Τζών γύρισε κι' άπλωσε τα χέρια του στο κούφωμα που είχε άνοιχτῆ στον τοίχο. Μά άμέσως τα τράβηξε περίτρομος. Είχε νοιώσει τα δάχτυλά του ν' άκουμπούν σ' ένα πράγμα μαλακό και κρύο σαν τον πάγο.

Εκείνη τη στιγμή το φεγγάρι πρόβωλε και γέμισε την κάμαρη με το χλωμό του φῶς. Έτσι ο Τζών μπόρεσε να δῆ το βάθος του κουφώματος που είχε άνακαλύψει.

Διάκρινε στην άρχῆ μπερδεμένο, έναν όγκο γκριζο, όρθιο. Έπειτα, καθώς τα μάτια του συνήθισαν σιγά-σιγά στο φῶς του φεγγαριου, είδε πως αυτό το πελιδνό πράγμα που κύτταζε, ήταν ο άδελφός του...

Ναι, ο άδελφός του νεκρός...

Ο Τζών κλονίστηκε... Κι' όμως είχε πάει στον πόλεμο κ' είχε άντιμετωπίσει το θάνατο. Μά δεν ήταν το θέαμα του θανάτου που τον τρόμαζε... Ήσαν τα ύψωμένα αυτά χέρια με τις άνεστραμμένες παλάμες που φαινότουσαν σαν νάβελαν ν' άπωθήσουν κάτι... κι' αυτή η άκατανίκητη έκφρασις φρίκης στο πρόσωπο του άδελφου του...

Ο Τζών δεν διέκρινε στο πῶμα κανένα ίχνος βίας. Μονάχα το πρόσωπο είχε γίνει μαύρο... Είχαν κόψει τα κουμπιά του σακκακιου και τώρα ο Τζών θυμῶταν τη δέση των χαρτονομισμάτων που είχε πέσει απ' τη γρηά... Τά είχε κλέψει απ' τον άδελφό του.

Ο νέος, σαν τρελλός πειά, έφυγε από εκείνη τη γωνία και τράβηξε προς το κρεβάτι, όπου, μὴν άντέχοντας πειά, σωριάστηκε. "Όλα χόρευαν μπροστά του και, από το κάδρο της, η γυναίκα με το φλογισμένο βλέμμα, κάρφωνε τα μάτια της στα δικά του. Αυτή, η μάγισσα!... Το φεγγάρι φώτιζε το πῶμα του Χένρυ, φώτιζε το πορτραίτο της γρηάς.

Εξαφνα ο Τζών ένοιωσε, μολονότι η σιωπή ήταν άπόλυτη, ότι κάτι φριχτό γινότανε εκεί μέσα. Στο άπάνω πάτωμα άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο θημάτων, ένα τρίξιμο σκονι-

Είπε πως ήταν ο άδελφός του.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ'.

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

σταματήση στο κατώφλι... Μά ή ώρα είχε πέντε και δέκα... Κ' ή Γκιγεμέτ θα βρίσκεται πειά κοντά στο φίλο της...

Που είχε αυτή ή οδός Στρατηγού Ντυράν;

"Ενας άστουφύλακας, τόν οποίο ρωτάει ό 'Εμμανουήλ, τόν πληροφοροει.

Φτάνει μπροστά στον αριθμό 4, μπροστά στην πόρτα του Ισογείου...

Τό κλειδί βρίσκεται στο χέρι του, ψυχρό σαν τό άτσάλι ενός ρεθόλθερ...

Τήν άνοίγει ανάλαφρα...

Παρ' όλο αυτό κάνει λίγο θόρυβο, γιατί τό χέρι του τρέμει...

Μπαίνει σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο.

Μουρμουρίσματα άκούγονται από τό διπλανό δωμάτιο και μι' άχτίνα τριανταφυλλένιου φωτός περνάει κάτω από τήν πόρτα...

Ναί, μέσα στη κάμαρη ή κουρτίνες είχε τραθηγμένες, μά μία λάμπα είν' άναμμένη...

Ο 'Εμμανουήλ διστάζει, με τό μέτωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα... άνασαινοντας βαρείά.

Θεέ μου, πόσο κακό τού κάνει αυτό...

Κι' έπειτα μ' ένα ξαφνικό σπρώξιμο, άνοίγει τήν πόρτα...

Μιά κραυγή άκούγεται... Η κραυγή πού περιμένε ν' άκούση. Η κραυγή τής ένοχης γυναίκας πού συλλαμβάνεται...

Μά...

— Μαμά! φωνάζει ό 'Εμμανουήλ.

Η γυναίκα πού είν' εκεί, ή ένοχη γυναίκα είν' ή μητέρα του!

Τό πράγμα είχε άλλωστε πολύ άπλό. Τό γράμμα είχε μονάχα τή διεύθυνσι: «Κύριον Λαθαιαντέρ». Υπήρχαν δυό κύριοι Λαθαιαντέρ στο έργοστάσιο... Τό γράμμα λοιπόν ήταν για τόν πατέρα του...

Η Γκιγεμέτ είχε άθώα... Ναί, επί τέλους, για τή στιγμή είν' άθώα... Όλες ή γυναίκες μπορούν να προδώσουν, άφοδ... άφοδ...

Ο 'Εμμανουήλ είν' άνακουφισμένος, μά δέν άναπνέει καλύτερα. Νοιώθει ένα πόνο λιγώτερο ζωηρόν από πριν, μά πολύ πού βαθύ... Ένα πόνο πού, τό καταλαβαίνει, δέν θα τού περάση ποτέ, ένα πόνο άθεράπευτο...

Η μητέρα του τραυλίζει:

— Άγαπημένε μου Μωρίς... Άκουσε...

«Άγαπημένε μου». Είχε μία λέξις πού δέν μπορεί πειά να τήν άκούση. «Άγαπημένε μου», είχε δυό λέξεις πού μία γυναίκα τις λέει και στον φίλο της... Αυτό δέν τό είχε σκεφτή ποτέ ως τότε...

Ο άντρας πού στέκεται εκεί, χαμένος, άποθλακωμένος, είχε ό κ. Γκριμπουα, ό φίλος τού πατέρα του πού πήγαινε κι' έτρωγε κάθε βδομάδα στο σπίτι τους.

— Άγαπημένε μου... ψιθυρίζει πάλι ίκετευτικά ή μητέρα του.

Τί περιμένει τάχα να τής πη;

Δέν μπορεί να τής πη τίποτε, δέν έχει να τής πη τίποτε... Σάν τρελλός, κάνει άπότομα μία μεταβολή και φεύγει...

Εκείνο τό πρωί, ό 'Εμμανουήλ είχε νομίσει πως έγινε πραγματικά άντρας, επειδή ένοιωσε πως ήταν μόνος διευθυντής τού έργοστασίου, χωρίς τόν πατέρα του...

Μά δέν είχε γίνει έντελώς...

Υπήρχε ακόμα μέσα του ένα μικρό παιδί πού λάτρευε τή μητέρα του, τή μικρή του μαμά...

Τώρα, τό παιδί αυτό είχε πεθάνει...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ο ΜΠΟΕΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Ο Βερλαίν δέν άπάντησε τίποτα, μά έξεσπασε σε δυνατά κι' άκράτητα γέλια.

Είχε άντιληφθή ότι ό «μεθοδικός», ό «ταχτικός» Κοππέ έχασε τό καπέλλο του στην κρεμάστρα τού καφενείου.

Ο Κοππέ ντροπιασμένος, διέκοψε τό κατηγορητήριό του, άρχισε κι' αυτός να γελάει και οι δύο φίλοι έσφισαν μ' έγκαοδιότητα τα χέρια τους.

Ο Βερλαίν έμεινε ως τό τέλος τής ζωής του ό ίδιος, όπως ήταν πάντοτε, μά αυτό δέν τόν έμπόδισε καθόλου να θεωρηται σήμερα ως ένας από τους τέσσερες - πέντε μεγαλύτερους Γάλλους ποιητάς τού αιώνος του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΕ ΡΟΥΖ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

να γίνη πασίγνωστη. Πριν γίνη λοιπόν ήθοποιός ήτο μαθήτρια τού Κονσερβατουάρ και πού πριν άκόμη ήταν μαθήτρια τού σχολείου. Κανένα ένδιαφέρον δέν παρουσιάζει λοιπόν για τήν δημοσιογραφική αυτή έρευνά μας. Ηρκέσθη ν' άκολουθήση τόν ένδοξο δρόμο πού τής χάραξε ή μητέρα της.

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Για τήν Κατίνα Άνδρεάδη μπορεί να πη κανείς τα ίδια πράγματα. Πριν να γίνη ήθοποιός ήταν ένα κορίτσι τής καλής κοινωνίας με όλες φυσικά τις άνέσεις του και τήν άρτία μόρφωσί του. Δέν πείνασε και δέν πάλαψε στη ζωή της για ν' άναδειχθή. Η Μαρίκα Κοτοπούλη τήν έκανε γνωστή στο κοινόν και ή Άνδρεάδη με θάρρος τράβηξε μπροστά. Έκανε δικό της θίασο, δικό της θέατρο και δικό της κοινό πού τήν λατρεύει.

Ο κ. Γ. ΠΑΠΑΣ

Ο κ. Παπās είχε διαλέξει αρχικώς τό πού πεζό και τό πού άκατάλληλο για τόν χαρακτήρα του έπάγγελμα. Άκολουθώντας τήν έπιθυμία των δικών του και πρό πάντων τήν κλίσι του, έγινε γεωπόνος. Έφτασε όμως να παρακολουθήση λίγες φορές τό θέατρο για ν' αλλάξει γνώμη και να παρη τήν άπόφασι να γίνη ήθοποιός. Και πραγματοποιήσε εϋτή τήν έπιθυμία του. Σήμερα ό κ. Παπās είχε ένας καλός ήθοποιός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: "Άλλα έπαγγέλματα των ήθοποιών μας.

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

κτύταζε μ' άγρια μάτια.

— Ο ήλίθιος είσαι συ, τό καταλαβαίνεις; φώναξε. Πίστεψες λοιπόν ότι γύρισα πίσω, επειδή διάβασα τό σαχλό γράμμα σου; Όχι, φίλε μου! Γύρισα γιατί έχω καλή καρδιά και γιατί κατάλαβα πως έφταιγα. Δέν μου χρειαζόταν όμως, ήλίθιε, κανένα γράμμα για να άναγνωρίσω τό σφάλμα μου!... Βλέπω με λύπη τώρα ότι έκανα μία μεγάλη άνοησία. Έσϋ έμεινες ό ίδιος. Είσαι ένας έγωιστής! Ένας άνυπόφορος έγωιστής. Λοιπόν, για να σε τιμωρήσω, θα φύγω πάλι. Κι' αυτή τή φορά, σου τ' όρκίζομαι, για πάντα!...

Κ' ή Λιζέττα έφυγε χτυπώντας πίσω της τήν πόρτα. Από τότε δέν ξαναγύρισε πειά...

Αυτή λοιπόν είχε ή άπίστευτη περιπέτειά μου, πού δείχνει τόν χαρακτήρα όχι μόνο μιας γυναίκας, αλλά και πολλών άλλων. Θέλω όμως να προσθέσω σ' αυτό ότι πολλοί άνδρες σε κάτι τέτοιες περιστάσεις, είχε πραγματικές γυναίκες...

ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

ών...

Έξ ένστίκτου κτύταζε προς τό ταβάνι. Κ' είδε τότε τό βαθύ θόλο τού κρεββατιού του να κατεβαίνει άργά... Σε λίγο θα τόν συνέτριβε με τόν όγκο του.

Ένας τρελλός φόος δεκαπλασίασε τις δυνάμεις του. Γλυστρώντας προς τό πλάι, πήδηξε κάτω άπ' τό κρεβάτι και ρίχτηκε προς τήν πόρτα, πού έτριξε κάτω άπ' τό βάρος του, χωρίς ωστόσο να υποχωρήση. Ο Τζών τράβηξε τό πιστόλι του :αι πυροβολώντας στην κλειδωνιά της, τήν έκανε κομμάτια. Έπειτ' από μία στιγμή ήταν έλεύθερος.

Δέν θυμήθηκε ποτέ πως κατώρθωσε να βγη άπ' τό σπίτι. Τόν ξαναβρήκαν κατά τό μεσημέρι, να πλανιέται κοντά στο Μπάουμ μισότρελλος...

Η άστυνομία πού ανέλαβε τήν υπόθεσι, δέν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη ποτέ τό μυστηριώδες σπίτι τού δάσους, ούτε και τό μονοπάτι πού ώδηγούσε σ' αυτό. Λες και τό είχε καταπιή ή γη.

WILLIAM HALLAT